

EL PRELLEGAT

"Maleït gat! El fotre pelat!", vaig cridar enfurismat. "No es pot estudiar amb aquesta bèstia miolant tot el dia! No el suportó!", vaig lladrar amargat mentre l'alè que em pujava de la mascareta m'entelava per enèsima vegada les ulleres. "Pren paciència fill", va dir la meua mare, sorneguera com una gata maula: "Et farà companyia mentre prepares les oposicions a justícia". "El pare te l'havia de deixar a tu: El siamès per al primogènit. Una tradició de la família Gràcia Felina que s'inclou en el testament a favor de l'hereu des de fa segles", rigué ara ja sense miraments. "Ja veus tu quina «gràcia»", vaig respondre-li ofegat. "Un jurista com tu hauria d'apreciar-ho", em va rebatre mentre el gat esgarrapava el meu Codi civil i ella esclafia en una rialla: "Un prellegat de gat".